

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobce A. H.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Bryksova 939/37, Praha 9, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, Praha 5**, ke kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. června 2004 č. j. 12 Ca 13/2004 – 17

t a k t o :

Věc **s e p o s t u p u j e** k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 16. června 2004 zrušil Městský soud v Praze rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2004 č. X, kterým byla žalobci přiznána podle ust. § 5 odst. 4 z. č. 261/2001 Sb. jednorázová peněžní částka 60 000 Kč za dobu neoprávněného věznění od 23. 7. 1953 do 10. 4. 1954 a zároveň byla zamítnuta jeho žádost o tuto dávku za dobu od 5. 5. 1951 do 15. 4. 1953. Soud vyšel z názoru, že usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 15. 10. 2003 sp. zn. 2T 20/2003, kterým bylo vysloveno, že žalobce je podle ust. § 33 odst. 2 z. č. 119/1990 Sb. per analogiam účasten na soudní rehabilitaci nahrazuje podmínku stanovenou v § 2 odst. 1 z. č. 261/2001 a je nutno postupovat tak, jako by rozhodnutí o věznění bylo zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb. Zavázal proto žalovanou odškodnit žalobce i za dobu věznění od 5. 5. 1951 do 15. 4. 1953.

V kasační stížnosti podané proti tomuto rozsudku žalovaná namítala, že usnesení o účasti na soudní rehabilitaci podle ust. § 33 odst. 2 z. č. 119/1990 Sb. bylo vydáno v rozporu se zákonem a toto usnesení nenahrazuje rozhodnutí, kterým se zrušuje odsuzující rozsudek ve smyslu § 2 odst. 1 z. č. 261/2001 Sb, neboť má pouze deklaratorní nikoliv konstitutivní účinek. Návrh na přezkoumání odsuzujícího rozsudku mohl žalobce vzhledem k charakteru věci podat ve lhůtě stanovené v § 6 odst. 1 z. č. 119/1990 Sb., tuto lhůtu však zmeškal. Ke zrušení odsuzujícího rozsudku pak došlo cestou obnovy řízení podle obecných ustanovení trestního řádu, tedy nikoliv podle zákona o soudní rehabilitaci. Kromě obsáhlé ústavně právní argumentace poukázala žalovaná také na dva rozsudky Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek ze dne 26. 8. 2003 sp. zn. 7 A 508/2002 a rozsudek ze dne 9. 10. 2003 sp. zn. 5 A 544/2002, kde je na otázku výkladu ust. § 2 odst. 1 z. č. 261/2001 vysloven stejný právní názor.

Při posuzování otázky právní relevance usnesení o účasti na soudní rehabilitaci podle ust. § 33 odst. 2 z. č. 119/1990 Sb. pro splnění podmínek uvedených v ust. § 2 odst. 1 z. č. 261/2001 Sb., 3. senát zjistil, že právní názor shodný s názorem vysloveným v napadeném rozsudku byl zaujat v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2003 č. j. 5A 534/2002 – 34, naopak právní názor shodný s názorem žalované byl zaujat v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2003 č. j. 7A 508/2002 – 23 a do určitého bodu též v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2003 č. j. 5 A 544/2002 - 25. Vzhledem k tomu, že 3. senát dospěl při svém rozhodování k odlišnému právnímu názoru, než který byl prezentován v prve vyneseném rozsudku ze dne 9. 7. 2003, přičemž názorově shodný rozsudek ze dne 26. 8. 2003 neprošel procedurou posouzení v rozšířeném senátu, postoupil 3. senát podle ust. § 17 odst. 1 z. č. 150/2002 Sb. věc tomuto senátu k rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné(§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 20. dubna 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu